

Е висши даръ човеку на земята?
А онзи другий съ равнодушенъ погледъ, —
Така ли ме той гледаше преди?
А Ефтий самъ? Въвъ страстно обаянье,
Въ домогване за една милувка,
Не ме ли той възнасяше — Киприда?!
И ето го повдигнатъ противъ менъ —
За богохулство — чрезъ боготворенье
На туй що е божествено въ живота, —
На туй що самъ принася жертви той!
И жертвенния пламъ му е опърлилъ
Плешивий лобъ — душевна пустота
Засиналъ съ пепель на угасли страсти.“
Самъ Хиперидъ бе сладкодумна речъ
Подзелъ и вечъ привършва — тя не чу
И неговите думи на заплата.
Тя виждаше едно салъ: — мигъ следъ мигъ
Какъ мръщеха архонтите чела,
И погледи подъ гнявно свити вежди
Отъ мигъ на мигъ какъ бляскаха зловещо —
И своята участь сети тя решена . . .
И мирна се тозчасъ презъ паметъта ѝ
Съсъ камъне прибитий трупъ на Лая.
Тя сепна се едвамъ тогазъ, когато
Подсторената стая въ беснило ревна:
„Смъртъ, смъртъ! Млъкни безумний Хиперидъ,
Въ безпътностъ за безпътната хетера!“

И вечъ готовъ отсъда да отсъди,
Съветътъ на мъжете се подигна.